

တက်ဆူးကိုးကူရိယာနဂါး

တော့တိုး-ချန်

ပြတင်းပေါက်ကမိန်းကလေးငယ်

မြသိန်းမြန်မာပြန်သည်

Totto-chan

Little Girl at the Window

by

Tetsuko Kuroyanagi

မုံရွှေစာအုပ်တိုက်

ဘူတာရုံ

ဂျီယူဂါအိုကာ ဘူတာရုံသို့ အိုအိမာချို မီးရထားဆိုက်ရောက်သောအခါ သူတို့ သည် မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ကြသည်။ ။ အမေသည် တော့တိုး-ချန်၏ လက်ကိုဆွဲကိုင်ရင်း လက်မှတ်သိမ်းသော အပေါက်ဝရှိရာသို့ ဦးဆောင်၍ သွားသည်။ ။ တော့တိုး-ချန်သည် ရှေးယခင်က မီးရထားသိပ်မစီးဘူးချေ။ သူမ၏ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော မီးရထားလက်မှတ်ကို ပေးလိုက်ရမည်ကို တွန့်ဆုတ် နေမိသည်။ ။

"ကျွန်မ ယူထားလို့ ရမလား"

တော့တိုး-ချန်က လက်မှတ်သိမ်းသူကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟင့်အင်း ယူထားလို့ မရဘူး"

လက်မှတ်သိမ်းသူသည် ပြန်ဖြေရင်း သူမထံမှ လက်မှတ်ကိုယူလိုက်သည်။ ။

သူမက မီးရထားလက်မှတ်များ ဖြင့် ပြည့်နေသည့် သူ၏ သေတ္တာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ။

"အဲဒီထဲကဟာတွေ အားလုံးဟာ ဦးလေးကြီးရဲ့ လက်မှတ်တွေလား"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလက်မှတ်တွေ အားလုံးကို ဘူတာရုံက ပိုင်တယ်"ဟု သူသည် ဘူတာရုံ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသူများ ထံမှ

လက်မှတ်များကို သိမ်းယူရင်း ဖြေလိုက်သည်။ ။

"အိုး ..."

တော့တိုး-ချန်သည် သေတ္တာကို ငေးကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကျွန်မ လူကြီးဖြစ်လာရင် မီးရထား လက်မှတ်ရောင်းမယ်"

လက်မှတ်သိမ်းသူသည် သူမကို ပထမဆုံးအကြိမ် စောင့်ခဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ငါ့သားငယ်ဟာလည်း ပဲ ဘူတာရုံမှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ အတူတူ အလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့။"

တော့တိုး-ချန်သည် နံဘေးတစ်ဖက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်း၍ ကပ်လိုက်ပြီး လက်မှတ်သိမ်းသူကို အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူသည် လူဝတ်စုံယောက်ဖြစ်သည်။ ။ မျက်မှန်တပ်ထား၏။ သနားကြင်နာစိတ် ရှိပုံရသည်။ ။

"ဟမ်း"

သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူမ၏ တင်ပါးပေါ်တင်ရင်း ထိုသူ ပြောသည့် ကိစ္စကို အသေအချာစဉ်းစား လိုက်သည်။ ။

"ဦးလေးကြီးသားနဲ့ အတူတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရာ ကျွန်မမှာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ အခု လောလောဆယ်မှာ တော့ ကျွန်မ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ ကျောင်းသစ်တစ်ကျောင်းကို ကျွန်မ သွားစရာ ရှိသေးတယ်"

သူမသည် အမေစောင့်နေသည့် နေရာသို့ ပြေးသွားပြီး အော်ပြောလို

က်သည် ။

"ကျွန်မ လက်မှတ်ရောင်းသမား ဖြစ်ချင်တယ်"

အမေသည် အံ့သြခြင်းမဖြစ်ပေ။

"ငါကတော့ နင်ဟာ သူလျှို့တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ" ဟု ပြောလိုက် သည် ။

တော့တိုး-ချန်သည် အမေ၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ လမ်းလျှောက်သွားရင်း တမြန်နေ့က သူလျှို့ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည် ဟု ပြောခဲ့ပုံကို ပြန်လည်သတိရနေမိသည် ။ သို့သော်လည်း လက်မှတ် များ ပြည့်နေသည့် သေတ္တာကို စောင့်ရှောက်ရသော အလုပ်သည် ပျော်စရာကောင်းသည့် အလုပ်တစ်မျိုးပင် မဟုတ်ပါလော။

"သိပ်ဟုတ်တယ်"

သူမ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ စိတ်ကူးကောင်းတစ်ခုပေါ်လာသည် ။ သူမသည် အမေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် သူမ၏ စိတ်ကူးကို အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်မဟာ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ တကယ့် သူလျှို့တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

အမေသည် ပြန်မဖြေပေ။ ပန်းပွင့်ငယ်များ ထိုးထားသည့် သူမ၏ ဦးထုပ်ပြားပြားအောက်တွင် သူမ၏ လှပသော မျက်နှာသည် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် ။ အကြောင်းရင်းမှာ အမေသည် အလွန်တရာ စိတ်ပူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

သူတို့ တစ်တွေက တော့တိုး-ချန်ကို ကျောင်းသစ်တွင် လက်မခံကြဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူမသည် တော့တိုး-ချန်ကို ကြည့်လိုက်သ

ည် ။ တော့တိုး-ချန်သည် တစ်ယောက်တည်းစကားပြောရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လမ်းပေါ်၌ သွားနေသည် ။ အမေစိတ်ပူနေသည် ကို သူမ မသိချေ ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသောအခါ သူမသည် ရှင်ပျစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်မစိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ဈေးဆိုင်အသစ်တွေကို လိုက်လံကြော်ငြာနေကြတဲ့ လမ်းပေါ်က အတီးအမှုတ် သမားအုပ်စု တစ်စုစုထဲကို ဝင်လိုက်ရရင် ကောင်းမလားပဲ"

"မြန်မြန်လျှောက်စမ်း၊ ငါတို့ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ ကျောင်းဆရာကြီးက ငါတို့ ကို စောင့်နေ ရတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး၊ နောက်ထပ် စကားမပြောနဲ့ တော့၊ လမ်းသွားတာလည်း ကြည့်သွားဦးနော်"

အမေက ပြောသည် ။ အမေ၏ လေသံသည် စိုးရိမ်စိတ် ဖုံးလွှမ်းနေသော လေသံဖြစ်သည် ။

သူတို့ သည် သူတို့ နှင့် ရှေ့တည့်တည့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခပ်ငယ်ငယ် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ ခြံဝင်း တံခါးကို မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်သည် ။

ပြတင်းပေါက်က မိန်းကလေးငယ်

အမေ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ တော့တိုး-ချန်သည် ယခုမှ ကျောင်းနေခါစ ရှိသေးသည် ။ ကျောင်းမှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သူမသည် ပထမတန်းမှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံခဲ့ရသည် ။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က ဖြစ်သည် ။ တော့တိုး-ချန်၏ အတန်း ပိုင်ဆရာမက ခေါ်သည့် အတွက် အမေသည် ဆရာမနှင့် သွားတွေ့ရသည် ။ ဆရာမက လိုရင်းကို တည့်တည့်ကြီးပြောချ လိုက်သည် ။

"ရှင့်သမီးဟာ ကျွန်မအတန်းတစ်တန်းလုံးကို ပျက်စီးအောင်လုပ်တယ်၊ ရှင့်သမီးကို တခြားကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ပြောင်းထားပါတော့"

ဆရာမ လှလှလေးသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

"တကယ်ပါပဲ၊ ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး"

အမေသည် အလွန်အံ့သြသွားသည် ။ တစ်တန်းလုံးကို ပျက်စီးအောင် တော့တိုး-ချန်သည် ဘယ်လိုများ ပြုလုပ်ပါလိမ့်။ သူမ များစွာအံ့သြခြင်းဖြစ်မိသည် ။

ဆံပင်များကို ယောက်ျားကလေးသဖွယ် တိုတိုဖြတ်ထားသော ဆရာမလေးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူမ၏ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း အကြောင်း

အရာ အပြည့်အစုံကို ပြောပြလေတော့သည်။ ။

"ကောင်းပြီလေ၊ အစက ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့တိုး-ချန်ဟာ သူမရဲ့ စာရေးစားပွဲငယ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်တယ်။ ။ ကျွန်မက ပြောတာပေါ့၊ စားပွဲထဲက ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို ယူချင်တဲ့ အခါ၊ ဒါမှ မဟုတ် ပြန်ထားချင်တဲ့ အခါမျိုးကလွဲရင် စားပွဲအဖုံးကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် မလုပ်ကြရဘူးလို့ ။ အဲဒီတော့ ရှင့် သမီးက တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပဲ ပစ္စည်းတစ်ခုခုထုတ်လိုက်၊ ပြန်ထည့်လိုက် လုပ်တော့တာပါပဲ၊ မှတ်စုစာအုပ်၊ ခဲတံဘူး၊ ဖတ်စာအုပ်နဲ့ စာရေးစားပွဲထဲမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်၊ ပြန်ထားလိုက် လုပ်တော့တာပဲ။ ဥပမာ အက္ခရာ စာလုံးတွေကို ရေးကြရအောင်လို့ ပြောလိုက်ရင် ရှင့်သမီးဟာ စာရေး စားပွဲအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်၊ စားပွဲအဖုံးကို ဗုဒ္ဓ်ခနဲအသံမြည်အောင် ပိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အဖုံးကို ထပ်ဖွင့်လိုက်ပြန်တယ်၊ သူမရဲ့ ဦးခေါင်းကို အထဲထည့်ပြီး ခဲတံကို ယူထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးရင် အဖုံးကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ‘အေ’အက္ခရာစာလုံးကို ရေးလိုက်တယ်။ သူမ ရေးတာမကောင်းရင် ဒါမှ မဟုတ် အမှားရေးမိရင် စာရေးစားပွဲကို ထပ်ဖွင့်ပြန်ပါလေရော၊ ခဲဖျက်ကို ယူတယ်၊ အဖုံးကိုပြန်ပိတ်တယ်၊ စာလုံးကို ဖျက်တယ်၊ ပြီးရင် ခဲဖျက်ကို ပြန်ထားဖို့ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ထပ်လုပ်ပြန်ပါလေရော၊ ကျယ်လိုက်တဲ့ အသံ။ ‘အေ’ကို ထပ်ရေးပြီးတဲ့ အခါ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားပွဲထဲပြန်ထည့်တယ်။ ခဲတံပြန်ထည့်တယ်၊ ထည့်ပြီးရင် အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးရင် ပြန်ဖွင့်ပြီး မှတ်စု စာအုပ်ကို ထည့်တယ်။ ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ အခြားအက္ခရာ စာလုံးတစ်လုံးရေးဖို့ အတွက် သူမ ခပ်စောစောက လုပ်ခဲ့သလို ထပ်လုပ်ပြန်တယ်။ ပထမဦးဆုံး မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခဲတံ၊

နောက်ပြီးတော့ ခဲဖျက်၊ စားပွဲကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နဲ့ ထပ်ခါတလဲလဲ လုပ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဦးခေါင်းကို ချာချာ လည်စေတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ သူမကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလို့ လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူမ အဖွင့်အပိတ်လုပ်တာဟာ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံနေတယ် မဟုတ်လား။"

သူမ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းများ သည် သူမ၏ မျက်စိရှေ့တွင် ပြန်လည်ပေါ်လာဘိသည့် အလား ဆရာမလေးရဲ့ ရှည်လျားသော မျက်တောင်များ သည် ပို၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် လာလေ သည် ။

တော့တိုး-ချန်တစ်ယောက် သူမ၏ စာရေးစားပွဲကို အဘယ်ကြောင့် ခဏခဏ ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် လုပ်ရသည် ဆိုသည့် အချက်ကို အမေသည် ရုတ်တရက် နားလည်လိုက်သည် ။ သူမ ပထမဆုံး ကျောင်းစသွားသည့် နေ့က ကျောင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တော့တိုး-ချန်သည် စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည် ကို အမေ မှတ်မိသည် ။

"ကျောင်းဟာ အံ့ဩစရာပဲ၊ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ စာရေးစားပွဲက အံ့ဆွဲတွေကို အပြင်ဘက်ကို ဆွဲ ထုတ်ရတယ်၊ ကျောင်းက စာရေးစားပွဲက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အပေါ်ဘက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်ပိတ်လိုက် လုပ်လို့ ရတယ်၊ သေတ္တာနဲ့ တူတယ်၊ အထဲကို ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးထည့်ထားလို့ ရတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ စာရေးစားပွဲ"

အမေသည် သမီးဖြစ်သူက ဝမ်းသာအားရဖြင့် စာရေးစားပွဲအသစ်၏ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေမည့် ပုံသဏ္ဌာန်ကို မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်လာသည် ။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် မိုက်မဲသည် ဟု အမေ မထင်မိ။ မည်သို့ပင်ရှိစေ အဖုံးကို ဖွင့်ခြင်းပိတ်ခြင်းသည် သူမ ကြာကြာ ဆက်လုပ်မည်မဟုတ်။ ရိုးသွားသောအခါ ရပ်သွားမည်ဖြစ်သည် ။ သို့ပါ

သော်လည်း အမေ သည် ဆရာမလေးအား "ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးကို ကျွန်မ ဆုံးမပါ့မယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

"အဲဒါလောက်နဲ့ ဆိုရင် ကျွန်မအဖို့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး"

စကားဆက်ပြောနေသော ဆရာမ၏ လေသံသည် ပို၍ မြင့်လာသည် ။

ဆရာမက ရှေ့သို့တိုးလာသဖြင့် အမေသည် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည် ။

"သူမရဲ့ စာရေးစားပွဲခုံနဲ့ အသံမြည်အောင် မလုပ်တဲ့ အခြားအချိန် တွေမှာ တော့တိုး-ချန်ဟာ မတ်တတ် ရပ်နေတယ်၊ စာသင်ချိန် တစ်လျှောက်လုံး မတ်တတ်ရပ်နေတယ်"

"မတ်တတ်ရပ်နေတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ လဲ" ဟု အမေသည် တအံ့ တဩမေးလိုက်သည် ။

"ပြတင်းပေါက်မှာ " ဟု ဆရာမသည် စိတ်တိုစွာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"သမီးဟာ ပြတင်းပေါက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မတ်တတ်ရပ်နေရပါလိမ့်" ဟု အမေသည် စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် မေး လိုက်ပြန်သည် ။

"လမ်းပေါ်က အတီးအမှုတ်သမားတွေကို ဖိတ်ခေါ်နိုင်အောင်လို့ ပေါ့" ဟု ဆရာမသည် အော်ငေါက်လှနည်းနည်း လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

ဆရာမ ပြောပြသော ဇာတ်လမ်း၏ အကျဉ်းချုပ်မှာ ...

စာရေးစားပွဲအဖုံးကို ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နဲ့ တစ်နာရီ

နီးပါး အဆက်မပြတ်ပြုလုပ်ပြီး သောအခါ တော့တိုး-ချန်သည် စာရေးစားပွဲမှ ထသွားပြီး ပြတင်းပေါက်၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ သူမ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေမည်ဆိုလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်နေခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟု ဆရာမ တွေးတောနေမိ၍ မှ မဆုံးသေးမီ တော့တိုး-ချန်သည် ကျောင်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် ဖိုးရိုးဖားရားအဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် လမ်းပေါ်မှ အတီးအမှုတ်သမားတစ်စုကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စာသင်ခန်းသည် မြေညီထပ်တွင် တည်ရှိပြီး လမ်းမကို မျက်နှာပြုထားလေရာ တော့တိုး-ချန်က ဝမ်းသာသလောက်၊ ဆရာမသည် ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်မိသည်။ လမ်းနှင့် စာသင်ခန်းအကြားတွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် ခြံစည်းရိုးပင်များ သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စာသင်ခန်းထဲတွင် ရှိနေသူ မည်သူမဆို လမ်းပေါ်မှ လမ်းသွား လမ်းလာလူများကို အလွယ်တကူဖြင့် စကားပြောနိုင်သည်။ တော့တိုး-ချန်က သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ လမ်းပေါ်မှ အတီးအမှုတ်အဖွဲ့သားများ သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာကြလေတော့၏။ ဤတွင် တော့တိုး-ချန်က "သူတို့ ရောက်လာကြပြီ" ဟု တစ်တန်းလုံးကို အသိပေးပြောကြားလိုက်ရာ ကလေးများအားလုံး သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ စုပြုံတိုးဝှေ့ရောက်လာကာ အတီးအမှုတ်သမားများကို နှုတ်ဆက် စကားပြောကြလေတော့သည် ဟု ဆရာမက ပြောပြသည်။

"တစ်ခုခုတီးမှုတ်ပြပါ" ဟု တော့တိုး-ချန်က ပြောလိုက်သည်။ ယခင်က ကျောင်းရှေ့မှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ် သက်စွာ ဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိသော ထိုအတီးအမှုတ်အဖွဲ့ငယ်သည် တော့တိုး-ချန်က ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ ၏ ဗုံများ ၊ ဗျပ်စောင်းများ ၊ မောင်းများ နှင့် လေမှုတ်ကိရိယာများကို ဆူညံစွာတီးမှုတ်ကြ လေတော့သည်။ သနားစ

ရာကောင်းသော ဆရာမခများမှာ မူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဆူသံညံ့
သံများ ရပ်ဆိုင်း သွားမည့် အချိန်ကိုသာ သည်းခံပြီး စောင့်နေရရှာလေ
တော့၏။

နောက်ဆုံး၌ တီးသံမှုတ်သံများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည် ။ အတီးအမှုတ်
သမားများ ထွက်ခွာသွား ကြလေပြီ။ ကျောင်းသားများအားလုံး
တော့တိုး-ချန်မှ တစ်ပါး သူတို့ ၏ မူလနေရာများ ဆီသို့ ပြန် သွားကြ
လေပြီ။

"နင် ဘာဖြစ်လို့ ပြတင်းပေါက်မှာ ခုထက်ထိ ရပ်နေရတာလဲ" ဟု ဆ
ရာမက မေးလိုက် သည် ။

"အခြားတီးဝိုင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လာရင် လာဦးမှာ ပါ၊ လာလို့ ကျွန်မတို့ မ
တွေ့လိုက်ရဘဲ လွဲသွားရင် သိပ်ရှက်စရာကောင်းပါလိမ့်မယ်" ဟု တော့
တိုး-ချန်သည် မျက်နှာထားခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

"ဒီအပြုအမူဟာ တစ်တန်းလုံးကို ဖျက်ဆီးတဲ့ အပြုအမူပေါ့၊ မဟုတ်
ဘူး လား" ဟု ဆရာမသည် ခံစား ချက်အပြည့်အဝဖြင့် ပြောလိုက်သည်
။

"ဒါ့အပြင် ရှိသေးတယ်" ဟု ဆရာမသည် ပို၍ စူးရှသောအသံဖြင့်
ထပ်ပြောသောအခါ အမေသည် သူမအပေါ် သနားကရုဏာ သက်မိလေ
တော့သည် ။

"နောက်ထပ် ဘာများ ပြုလုပ်ပြန်ပါလိမ့်" ဟု အမေသည် စိတ်ဓာတ်
ကျစွာဖြင့် မေးလိုက်ပြန် သည် ။

"နောက်ထပ် ဘာလုပ်သလဲ ဟုတ်လား၊ သူမ လုပ်တာတွေကိုသာ
ကျွန်မရေတွက်ပြနိုင်မယ် ဆိုရင် ရှင့် သမီးကို ကျောင်းလာနုတ်ပါတော့

လို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ အခုလို ခေါ်မပြောဘူး သိလား" ဟု ဆရာမက ပြောလိုက်သည်။ ဆရာမသည် သူမ၏ စိတ်ကို အနည်းငယ်ငြိမ်သက်သွားအောင် ပြန်ထိန်းရင်း အမေ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

"မနေ့ကလည်း တော့တိုး-ချန်ဟာ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြတင်းပေါက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေပြန်တယ်။ ကျွန်မလည်း ကျောင်းသင်ခန်းစာပို့ချရင်းနဲ့ ဒီကလေးမတော့ လမ်းပေါ်က အတီးအမှုတ် သမားတွေကို စောင့်နေတာပဲလို့ စဉ်းစားမိနေတုန်း ရုတ်တရက် သူမက "နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ" လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ လေရော၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မရောက်နေတဲ့ နေရာက ကြည့်မယ်ဆိုရင် သူမ လှမ်းစကားပြောလိုက်တဲ့ သူကို ကျွန်မ မမြင်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီနောက် သူမ ထပ်မံ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်တယ်။ "နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ" တဲ့ ။ တော့တိုး-ချန်ဟာ လမ်းပေါ်က တစ်ယောက်ယောက်ကို စကားပြောနေခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အမြင့်ပိုင်း တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြောနေခြင်းသာဖြစ်တယ်။ ကျွန်မဖြင့် သိပ်အံ့သြသွားတာပဲ၊ ပြန်ဖြေသံကို ကျွန်မ ဂရုစိုက်နားထောင်ပေမဲ့လို့ ပြန်ဖြေသံကို မကြားရပါဘူး၊ ရှင့်သမီးကတော့ "နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ"လို့ ထပ်ခါတလဲလဲသာ မေးနေလေတော့ ကျွန်မ စာဆက်သင်လို့ မရတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် ပြတင်းပေါက်ရှိရာကို သွားပြီး ရှင့်သမီး ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေပါလိမ့်လို့ သွားကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ထုတ်ပြီးတော့ အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ စာသင်ခန်းရဲ့ တံစက်မြိတ်တစ်နေရာမှာ အသိုက်ဆောက်လုပ်နေတဲ့ ပျံလွှားငှက်နှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လက်စသတ်တော့ ရှင့်သမီးဟာ ပျံလွှားငှက်တွေနဲ့ စကားပြောနေတာကိုး၊ ကလေးတွေရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပျံလွှားငှက်ကို စ

ကားပြောခြင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ တော့ ကျွန်မ မဆိုလိုပါဘူး၊ သို့
ပေမဲ့လို့ စာသင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ပျံလွှားငှက်တွေကို "နင်တို့
ဘာလုပ်နေကြတာလဲ" လို့ မေးမြန်းတာမျိုး ကတော့ဖြင့် လုံးဝမလိုလား
အပ်တဲ့ အပြုအမူမျိုးလို့ ကျွန်မ ယူဆမိပါတယ်"

အမေသည် ဆရာမကို တောင်းပန်ရန် ပါးစပ်မဟမီ ဆရာမကပင်
ဆက်ပြောပြန်သည်။ ။

"ပြီးတော့တစ်ခါ ပုံဆွဲချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိ
သေးတယ်။ ကလေးတွေအားလုံးကို ဂျပန်အလံရေးဆွဲပါလို့
ကျွန်မဆွဲခိုင်းတယ်။ အခြားကလေးတွေအားလုံးက အလံပုံကို မှန်မှန်က
န်ကန် ရေးဆွဲကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ရှင့်သမီး ဘာပုံဆွဲတယ်ဆိုတာ ရှင်သိ
လား၊ ရေတပ်အလံပုံဆွဲတယ်၊ ရောင်ခြည်တန်းတွေပါတဲ့ အလံပေါ့၊ ဘာ
မှ မမှားနိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်မိတယ်"

"ဒါပေမဲ့လို့ တော့တိုး-ချန်ဟာ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ပုံရဲ့ ပတ်ပတ် လည်မှာ အကွပ်တွေ ရေးဆွဲထည့် တော့တာပဲ၊ အကွပ်တွေပေါ့၊ လူငယ် အဖွဲ့အလံများမှာ ပါရှိတဲ့ အကွပ်မျိုးတွေပေါ့၊ သူမဟာ အဲဒီအလံမျိုးကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ခဲ့ရဟန်တူတယ်၊ ဒီကလေးမ ဘာများ လုပ်နေ ပါ လိမ့်လို့ စဉ်းစားလို့ မှ မပြီးသေးဘူး၊ သူမဟာ အဝါရောင် အနားကွပ်တစ်ခုကို စာရွက်အဆုံး ထိရေးဆွဲပြီး အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် စာရေးစားပွဲပေါ်

အထိ ဆက်ဆွဲတော့တာပဲ။ သူမရဲ့ အလံဟာ စာရွက်တစ်ခုလုံး မျက်နှာပြည့်နှီးပါးဖြစ်နေလေတော့ အကွပ်ရေးဆွဲဖို့ ရာ နေရာမရှိဖြစ် နေတယ်။ တော့တိုး-ချန်ဟာ အဝါရောင်ပုံဆွဲခဲတံနဲ့ သူမရဲ့ အလံပုံ ပတ် ပတ်လည်မှာ အစင်း ကြောင်း ကြီးတွေ အများကြီးရေးခြစ်တော့တာပဲ။ စာရွက်အစွန်းက လွန်ပြီးတော့ ခုံပေါ်မှာ လည်း အဝါစင်းတွေ ဖြစ်နေ တယ်။ စာရွက်ကို ဆွဲမလိုက်တဲ့ အခါ ခုံပေါ်မှာ အဝါစင်းတွေဟာ မြင်မ ကောင်းအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအဝါစင်းတွေကို ဘယ်လိုပဲဖျက်ဖျက် ပျ က်ကိုမပျက်ဘူး၊ ကံအားလျော်စွာပဲ ဒီအဝါစင်းတွေဟာ အနားသုံးဘက် မှာ ပဲ ရှိတယ်။"

"ရှင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ အနားသုံးဖက်မှာ ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ"

အမေသည် ဆရာမ ဆိုလိုချက်ကို သဘောမပေါက်သဖြင့် လျင်မြန်စွာ မေးလိုက်သည်။ ။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံရသော်လည်း ဆရာမသည် ထပ်မံရှင်းပြလိုက်သ ည် ။

"လ က်ဝဲဘ က်အ စ့နီးမၤ အလံတိုင်ပုံရေးဆွဲထားတော့ အကွပ်တွေမှာ က ကျန်သုံးဘက်မှာ ပဲ ရှိရတာပေါ့။"

အမေသည် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း "ဒီလိုကိုး၊ သုံးဘက်တည်းကိုး" ဟု ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့လို့ အလံတိုင်ဆွဲတာ စက္ကူနဲ့ မဆွဲတော့ စက္ကူအပြင်ကို ထွ က်သွားပြီး စာရေးစားပွဲမှာ အရာထင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သေးတယ်" ဆရာမ က တစ်လုံးချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက် သည်။ ။

ထို့နောက် ဆရာမသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး

အဆုံးသတ်စကားပြောလိုက်သည်။ ။

"အနှောင့်အယှက်နဲ့ ကြုံတွေ့ရတာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်မတို့ အတန်းနဲ့ ကပ်လျက်ရှိတဲ့ အခြားအတန်းက ဆရာမလည်း အနှောင့်အယှက်နဲ့ ကြုံရတာပေါ့။"

ဤအကြောင်းအရာနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး အမေသည် တစ်စုံတစ်ရာဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ထိုသို့မှ မလုပ်လျှင် အခြားတပည့်များ အပေါ်မတရားပြုလုပ်ရာ ကျပေမည်။ သူမသည် အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ရှာရမည်။ ထိုကျောင်းသည် သမီးငယ်အကြောင်းကို နားလည်သည့် ကျောင်းမျိုးဖြစ်ရမည်။ သူမအား အခြားသူများ နှင့် အဆင်ပြေပြေနေတတ်အောင် သွန်သင်နိုင်မည့် ကျောင်းမျိုးဖြစ်ရမည်။

သူတို့ ယခုရှေးရှုသွားနေသော ကျောင်းသည် အမေက ပင်ပင်ပန်းပန်း လိုက်လံရှာဖွေပြီးမှ တွေ့ရှိခဲ့သော ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်သည်။ ။

အမေသည် တော့တိုး-ချန်အား သူမကို ကျောင်းမှ နုတ်ပယ်လိုက်ပြီဆိုသည့် အကြောင်းကို မပြောချေ။ သူမအမှားများ ပြုလုပ်ခဲ့သည် ဆိုသည့် အကြောင်းကို ပြောပြလျှင်လည်း သူမ နားလည်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အမေထင်သည်။ ။ သမီးငယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားမှာ ကိုလည်း အမေ မလိုလား။ ထို့ကြောင့် အမေသည် တော့တိုး-ချန် အရွယ်မရောက်မချင်း ဤအကြောင်းအရာများကို မပြောဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်လေသည်။ ။ သမီးငယ်ကို အမေ ပြောသည့် စကားများမှာ ...

"ကျောင်းအသစ်တစ်ကျောင်းကို သမီးပြောင်းမနေချင်ဘူးလား၊ ကျောင်းကောင်းကောင်း တစ်ကျောင်း ရှိတယ်လို့ အမေသတင်းကြားထားတယ်"

တော့တိုး-ချန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့လို့..."

"ဘာများ ပါလိမ့်၊ ကျောင်းအနုတ်ခံရတာ သမီးသိသွားပြီလား"

အမေသည် ထိတ်ခနဲ တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော်လည်း ခဏအကြာတွင် တော့တိုး-ချန်သည် ရွှင်လန်းမြူးတူးစွာဖြင့် "အဲဒီကျောင်းအသစ်ရှိရာကို လမ်းပေါ်က အတီးသမား အမှုတ်သမားတွေ လာမယ်လို့ ရော အမေ ထင်သလား" ဟု မေး လိုက်လေတော့၏။

ကျောင်းသစ်

ကျောင်းသစ်၏ ခြံဝင်းတံခါးဝကို တွေ့လိုက်သောအခါ တော့တိုး-ချန်သည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ သူမ သွားနေကျ ကျောင်း၏ အဝင်ဝတွင် လှပသော ကွန်ကရစ်တိုင်များ ရှိပြီးလျှင် ကျောင်း၏ အမည်ကိုလည်း စာလုံးကြီးများ ဖြင့် ရေးထားသည်။ သို့သော်လည်း ဤကျောင်းသစ်၏ အဝင်ဝ၌ မူ သစ်ရွက်များ ရှိသော ခပ်တိုတို တိုင်နှစ်တိုင်သာ ရှိသည်။

"ဒီအဝင်ဝမှာ အပင်ပေါက်နေတယ်၊ တယ်လီဖုန်းတိုင်တွေထက် ပိုပြီးမြင့်အောင် ဆက်ပေါက် လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

တော့တိုး-ချန်က ပြောလိုက်သည်။

ကျောင်းဝင်းဝရှိ တိုင်နှစ်တိုင်မှာ အမြစ်များ ပါရှိသော သစ်ပင်များသာဖြစ်သည်။ သူမသည် ပို၍ နီးကပ်သော နေရာသို့ရောက်လာသောအ

ခါ ကျောင်း၏ အမည်ကို ဖတ်ရန် သူမ၏ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့
ငဲ့စောင်းလိုက်သည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျောင်းအမည်ရေးထား
သော ဆိုင်းဘုတ်မှာ လေဒဏ်ကြောင့် စောင်းရွဲ့နေ သောကြောင့် ဖြစ်သ
ည်။ ။

"တို-မို-ဂါ-ကူး-အန်"

တော့တိုး-ချန်သည် အမေ့အား တိုမို၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုမေးရန် ဟန်ပြင်
လိုက်စဉ် သူမ အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်ရမည်ဟု အထင်ရောက်စေမည့်
တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက် ရလေတော့သည်။ ။ သူမသည်
ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် ချုံပုတ်များကိုဖြုတ် ချောင်းကြည့် လို
က်သည်။ ။ သူမသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြခြင်း ဖြစ်သွား
လေတော့သည်။ ။

"အမေ ဟိုဟာ တကယ့်မီးရထားလား၊ ဟိုကျောင်းဝင်းထဲမှာ "

ဤကျောင်းသည် စွန့်ပစ်ထားသော မီးရထားတွဲခြောက်တွဲကို စာသ
င်ခန်းများ အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုထားလေသည်။ ။ တော့တိုး-ချန်အဖို့ အိပ်မ
က် မက်သလို ဖြစ်မည်ဆိုက ဖြစ်စရာပင်။ မီးရထားတွဲထဲက စာသင်
ကျောင်း။

နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်၌ မီးရထားတွဲ၏
ပြတင်းပေါက်များ သည် အရောင် တောက်ပလျက်ရှိနေပါ၏။ သို့သော်
လည်း မီးရထားတွဲများကို ချုံပုတ်ကြားထဲမှ ချောင်းကြည့်နေသော နှင်း
ဆီရောင်ပါးမို့မို့၏ ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးငယ်၏ မျက်လုံးများမှာ မူ ပို၍ ပ
င် အရောင်များ တောက်နေပါတော့၏။

ဒီကျောင်းကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်

ခဏအကြာတွင် တော့တိုး-ချန်သည် 'မီးရထားတွဲကျောင်း' ရှိရာသို့ ပျော်မြူးစွာဖြင့် ပြေးသွားလေတော့သည်။ ။ ဤသို့ ပြေးရင်း သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ငဲ့စောင်းကာ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ "လာပါ မြန်မြန်လာပါ၊ ရပ်ထားတဲ့ မီးရထားတွဲပေါ်ကို တက်ကြမယ်" ဟု အမေ့ကို အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

အမေသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေမိသည်။ ။ ပြီးတော့မှ သမီးနောက်သို့ အပြေးလိုက်သည်။ ။ အမေသည် ဘတ်စကက်ဘောအသင်းတစ်သင်းတွင် တစ်ချိန်တုန်းက ပါဝင်ကစားခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူမသည် တော့တိုး-ချန်ထက်ပို၍ လျင်မြန်စွာပြေးသွားပြီး ရထားတွဲတံခါးဝသို့ သမီးရောက်ချိန်၌ သူမ၏ အင်္ကျီကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်လေသည်။ ။

"သမီး အခုသွားလို့ မရသေးဘူး"

အမေသည် သမီးကို နောက်သို့ ဆွဲရင်းပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီတွဲတွေဟာ စာသင်တဲ့ အခန်းတွေ၊ သမီးကို ဒီကျောင်းက လက်မှ မခံရသေးတာ၊ ဒီမီးရထားတွဲတွေပေါ်ကို တက်ချင်ရင် သမီးဟာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ရိုရိုသေသေနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံရမယ်၊ အမေတို့ သူ့ထံကိုအခုသွားကြမယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေပြီး ချောချောမောမော ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သမီးဒီကျောင်းမှာ နေခွင့်ရမယ်၊ အမေပြောတာ နားလည်ရဲ့ လား"

‘မီးရထားတွဲ’ပေါ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မတက်လိုက်ရသောကြောင့် တော့တိုး-ချန်သည် မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်း အမေ့ပြောစကားလိုက်နာရန် သူမဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ဟု ကံကွဲ"

သူမက ပြောလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက်ဆက်လက်၍ "ဒီကျောင်းကို ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တယ်"ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဒီကျောင်းကို သမီးကြိုက်ဖို့ က အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သမီးကိုသဘောကျဖို့ သာ အရေးကြီးတယ်" ဟု အမေသည် အသံထွက်ပြီးတော့သာ ပြောလိုက်ချင်သည်။ ။ သို့သော်လည်း သူမသည် တော့တိုး-ချန်၏ အင်္ကျီစကို လွှတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုကိုင်ဆွဲကာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ ရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ။

မီးရထားတွဲများအားလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့တာ၏ ပထမဦးဆုံး စာသင်ချိန်သည် စတင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ သိပ်ကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိသော ကျောင်းပိုင်မြေကို ခြံစည်းရိုးနံရံများ အစား သစ်ပင်များ ဖြင့်သာ ဝိုင်းရံထားလေသည်။ ။ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ပန်းခင်းများ ၌ အနီရောင်နှင့် အဝါရောင်ပန်းပွင့်များ ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ ရုံးခန်းသည် မီးရထားတွဲထဲ၌ မရှိပေ။ ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်ရာ အပေါက်ဝနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာရှိ လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အုတ်ခုံလှေကားထစ် ခုနစ်ထပ်ခန့်၏ ထိပ်ဘက် တစ်ထပ်အဆောက်အအုံ၏ လက်ယာဘက်အခြမ်း၌ တည်ရှိသည်။ ။

တော့တိုး-ချန်သည် အမေ့လက်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ကာ လှေကားထ

စံများ ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော အမေနှင့် တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟု အမေက မေးလိုက်သည်။ ။ ယခုကျောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တော့တိုး-ချန်စိတ်ပြောင်း သွားမှာ ကို အမေစိုးရိမ်မိသည်။ ။

အမေ၏ အပေါ်ဘက်လှေကားထစ်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်ရင်း တော့တိုး-ချန်သည် အမေ့ကို တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မတို့ အခုသွားတွေ့ရမဲ့ လူကြီးဟာ မီးရထားရုံပိုင်ကြီး ဖြစ်ရမယ်"

အမေ၌ သည်းခံစိတ်ရှိသလို ပျော်ပျော်နေတတ်သော စိတ်လည်း ရှိသည်။ ။ သူမသည် သမီး၏ မျက်နှာနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အမေပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူဟာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလို့၊ ဒါပေမဲ့လို့ သူဟာ မီးရထားတွဲတွေ အများကြီးပိုင်တော့ သူဟာ မီးရထားရုံပိုင်ကြီးသာ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့"

တော့တိုး-ချန်က တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

မီးရထားတွဲဟောင်းများကို အသုံးပြုထားသော ကျောင်းသည် အခြားကျောင်းများ နှင့် မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားသည် ကို အမေဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း ဤအကြောင်းကို ရှင်းပြရန် အချိန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူမက

"သမီးဘာသာ သမီး သူ့ကိုမေးပေါ့၊ ဒီလိုရှိတယ် သမီးရဲ့ ၊ သမီးဖေ

ဖေ့ကိုရော ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဖေဖေက တယောထိုးတယ်၊ သူ့မှာ တယောတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ အမေတို့ အိမ်ဟာ တယောရောင်းတဲ့ ဆိုင်ဖြစ်လာသလား" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟင့်အင်း ဖြစ်မလာပါဘူး" ဟု တော့တိုး-ချန်သည် အမေ့လက်ကို ဆွဲရင်း ဝန်ခံစကားပြော လိုက်လေသည်။ ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး

အမေနှင့် တော့တိုး-ချန်တို့ ဝင်သွားသောအခါ ရုံးခန်းထဲရှိလူကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ ။

သူ၏ ဆံပင်သည် ထိပ်အပေါ်ပိုင်း၌ ပါးပါးကလေးသာရှိသည်။ သူ၏ သွားအချို့မှာ မရှိတော့။ သို့သော်လည်း သူ၏ မျက်နှာမှာ ကျန်းမာသော အသွေးအရောင်ရှိသည်။ သူသည် အရပ်မမြင့်သော်လည်း ကြံ့ခိုင်သော ပခုံးနှင့် လက်မောင်းများ ရှိသည်။ သူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။

တော့တိုး-ချန်သည် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး "ဦးလေးကြီး ဘာအလုပ် လုပ်ပါသလဲ၊ ကျောင်းဆရာလား၊ မီးရထားရုံပိုင်ကြီးလား" ဟု မေးလိုက်သည်။ ။

အမေသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူမက ဆရာကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင်ဆရာကြီးသည် ရယ်မောရင်း ...

"ဦးလေးကြီးကတော့ ဒီကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးပဲ" ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

တော့တိုး-ချန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"အိုး ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ဆရာကြီးထံက တစ်ခုတောင်းဆိုချင်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးကျောင်းမှာ ကျွန်မ ကျောင်းလာနေချင်ပါတယ်"

ဆရာကြီးသည် သူမကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးရင်း အမေ့ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျား အခုအိမ်ကို ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တော့တိုး-ချန်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်"

တော့တိုး-ချန်သည် ရုတ်တရက် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။ ။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီးနှင့် အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု သူမ ထင်သည်။ ။

"ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ သမီးကို ဆရာကြီးထံ ထားခဲ့ပါ့မယ်"

အမေသည် ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာပြီး အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ တော့တိုး-ချန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နီးကပ်စွာ ထိုင်မိသောအခါ

"အခုအချိန်ကစပြီး ဆရာကြီးကို မင်းရဲ့ အကြောင်းတွေ အားလုံးပြောပြစမ်းပါ၊ မင်းပြောချင်တာတွေ အားလုံး ဆရာကြီးကို ပြောပြပါ" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မပြောချင်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လား"

တော့တိုး-ချန်က မျှော်လင့်ထားသည် မှာ ဆရာကြီးက မေးခွန်းများ မေးမည်။ မိမိက ဆရာကြီးမေးသမျှကို ပြန်ဖြေရမည်။ ဤမျှသာဖြစ်သည် ။ ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ မိမိပြောချင်တာမှန်သမျှကို အားလုံးပြောနိုင်သည် ဟု သိလာရသောအခါ သူမသည် အလွန်ပျော်သွားပြီး မရပ်မနား တတွတ်တွတ် ပြောလေတော့သည် ။

သူမသည် ဆရာကြီးအား သူတို့ စီးလာသော မီးရထားအလွန်မြန်ကြောင်း၊ မီးရထားလက်မှတ်သိမ်းသူ ကို မိမိကမေးမြန်းခဲ့ပုံ၊ သူမ၏ မီးရထားလက်မှတ်ကို သိမ်းထားလိုသော်လည်း သိမ်းထားခွင့်မရပုံ၊ အခြား ကျောင်းရှိ သူမ၏ အတန်းပိုင်ဆရာမသည် အလွန်ရုပ်ချောသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပျံလွှားငှက်များ ၏ အသိုက်များ အကြောင်း၊ ကစားနည်းအမျိုးမျိုးကစားတတ်သော ရော့ကီအမည်ရှိ သူမတို့ ၏ ခွေးညိုအကြောင်း၊ သူမ မူကြို ကျောင်းသွားစဉ်က ကတ်ကြေးငယ်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ကစားရာ ဆရာမက ထိုသို့မကစားဖို့ ပြောကြောင်း၊ လျှာပြတ်သွားနိုင်သည် ဟု ပြောကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဘာမျှမဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် နှာခေါင်းကို တရှုံ့ရှုံ့လုပ် တတ်ကြောင်း၊ အမေက ထိုသို့မလုပ်ရန် ဆူပူပြောလေ့ရှိကြောင်း၊ ဖေဖေသည် ရေကူးတော်သူတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးရာ၌ လည်း အလွန်တော်ကြောင်း စသည် ဖြင့် အဆက်မပြတ် ပြောဆိုသည် ။

ဆရာကြီးသည် ရယ်လိုက်သည့် အခါ ရယ်လိုက်၊ ဦးခေါင်းညိတ်သည့် အခါ ညိတ်လိုက်၊ 'ပြီးတော့ကော' ဟူ၍ ပြောသည့် အခါပြောလိုက်နှင့် သူမကို အားပေးလျက်ရှိသည် ။

တော့တိုး-ချန်သည် အလွန်ပျော်ရွှင်လျက်ရှိပြီး သူမပြောလိုသည်

များကို ဆက်တိုက်ပြောသွားသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ပြောစရာ စကားများ ကုန်သွားသည်။ သူမသည် နောက်ထပ် ပြောစရာများကို စဉ်းစား ရင်း ပါးစပ်ပိတ်၍ ထိုင်နေမိသည်။

"ဆရာကြီးကို နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောမပြနိုင်တော့ဘူးလား"

ဆရာကြီးက မေးလိုက်သည်။

"အခုလို ဆက်မပြောနိုင်ခြင်းဟာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းသလဲ"ဟု တော့တိုး-ချန် စဉ်းစားမိ သည်။ ။ ဤလိုအခွင့်အရေးမျိုးသည် အံ့ဩစရာကောင်းသော အခွင့်အရေးမျိုးမဟုတ် ပါလား။ သူမသည် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဘာများ ပြောရပါ့မလဲ။ ဟုတ်ပြီ သူမ စဉ်းစားမိလေပြီ။

ဆရာကြီးကို သူမ၏ အင်္ကျီအဝတ်အစားများ အကြောင်းကို ပြောပြမည်။ သူမအတွက် အင်္ကျီများကို အမေက အများ ဆုံးချုပ်ပေးသည်။ သို့သော် ယခုသူမဝတ်ထားသော အင်္ကျီမှာ ဆိုင်မှ ဝယ်ယူခဲ့သော အင်္ကျီဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆင်း၍ ညနေပိုင်း၌ သူမ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူမ၏ အဝတ်များမှာ အစဉ်သဖြင့် စုတ် ပြုလာသည်။ ။ အချို့အစုတ်အပြများမှာ အလွန်ကြီးသည်။ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ စုတ်ပြုရသည် ကို အမေသည် မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်မိသည်။ ။ သူမ၏ အဖြူရောင်အတွင်းခံ ချည်ဘောင်းဘီများ ပင်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ စုတ်ပြုလာသည်။ ။ ဆရာကြီးအား သူမက ပြောပြသည် မှာ ...

သူမက အခြားသူများ ၏ ပန်းခြံထဲသို့ သံဆူးကြိုးများ အောက်မှ အတင်းတိုးဝင်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ စုတ်ပြုရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့နံနက်တွင် ဤကျောင်းသို့လာရန် အဝတ်လဲသည့် အခါ အမေချုပ်ပေး

ထားသော အင်္ကျီများအားလုံးမှာ အစုတ်အပြဲများ ဖြင့် ပြည့်နေကြောင်း၊
ထို့ကြောင့် အမေဝယ်ထားသည့် ယခုအင်္ကျီကို ဝတ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
၊ ထိုအင်္ကျီသည် အသားကောင်းသော အင်္ကျီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း
အင်္ကျီကော်လာ တွင် ပုံဖော်ထားသော အနီရောင်ပန်းပွင့်များ သည် သိပ်
မလှကြောင်း၊ "အမေ ဒီကော်လာကို မကြိုက်ဘူး"ဟု တော့တိုး-ချန်သ
ည် ဆရာကြီးမြင် နိုင်ရန်အလို့ ငှာ သူမ၏ အင်္ကျီကော်လာကိုလက်ဖြင့်
ကိုင်တွယ်ပြသရင်း ပြော လိုက်သည် ။

ငင်းနောက် သူမတွင် ပြောစရာစကားများ မရှိတော့။ မည်မျှပင်
ကြိုးစားအားထုတ်သော်လည်း ဆက်ပြောရန် စကားများ စဉ်းစား၍ မရ
တော့ချေ။ သူမ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။ ထိုအခိုက်
ဆရာကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး သူ၏ ကြီးမားပူနွေးသော လက်ဖ
ဝါးကို သူမ၏ ခေါင်းပေါ်သို့တင်လိုက် ရင်း ...

"ကောင်းပြီ အခုအချိန်ကစပြီးတော့ မင်းဟာ ဒီကျောင်းရဲ့ ကျောင်း
သူတစ်ဦးဖြစ်သွားပြီ" ဟု ပြော လိုက်လေတော့သည် ။

ထိုခဏ၌ တော့တိုး-ချန်သည် သူမဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
သူမ တကယ့်ကို နှစ်ခြိုက်သဘော ကျသောသူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံမိ
ပြီဆိုသည် ကို သူမရင်ထဲက သိရှိခံစားလိုက်မိတော့သည် ။ သူမ ပြောသ
မျှ စကားများကို ဤမျှကြာကြာ နားထောင်သူသည် ဟိုယခင်က မရှိခဲ့
ချေ။ သူမ စကားပြောနေသည့် အချိန် တစ်လျှောက်လုံး၌ ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီးသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မသမ်းခဲ့။ ငြီးငွေ့သော အမူအရာ
ကိုလည်း မပြခဲ့။ သူမက စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောသကဲ့သို့ သူကလည်း စိ
တ်ပါဝင်စားသောအသွင်ဖြင့် နားထောင်ခဲ့သည် ။

တော့တိုး-ချန်သည် အချိန်နာရီအကြောင်းကို နားမလည်သေးပေ။

သို့သော်လည်း သူမ စကားပြော သည် မှာ အချိန်ကြာသည် ဆိုသည် ကို တော့ သူမ သိ၏။ အကယ်၍ သူမသည် သာ နာရီကိုကြည့်တတ်ပြီး အချိန်ကို တွက်တတ်လျှင် သူမသည် ပို၍ ပင် အံ့အားသင့်သွားမည်ဖြစ်ပြီး ဆရာကြီးကို ပို၍ ပင် ကျေးဇူးတင်မိ မည်ဖြစ်သည် ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ...

အမေနှင့် တော့တိုး-ချန်သည် နံနက်ရှစ်နာရီတွင် ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူမစကားပြောပြီး၍ ဆရာကြီးက သူမကို ဤကျောင်း၌ လက်ခံလိုက်ပြီဟု ပြောပြီးနောက် သူ၏ အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ...

"ဟော နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်ပြီ" ဟု ပြောလိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် တော့တိုး-ချန် စကားပြောခြင်းကို လေးနာရီလုံးလုံး နားထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည် ။

တော့တိုး-ချန် စကားပြောခြင်းကို မည်သည့် လူကြီးကမျှ ဤမျှကြာကြာ နားထောင် ခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ ဟိုတုန်းကလည်း မရှိခဲ့။ နောင်တွင် လည်း မရှိချေ။ ထို့ပြင် အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လေးနာရီလုံးလုံး မရပ်မနား တောက်လျှောက် စကား ပြောသွားပါ သည် ဆိုခြင်းကို အမေသည် လည်းကောင်း၊ ယခင်ကျောင်းက သူမ၏ အတန်းပိုင်ဆရာမသည် လည်းကောင်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြခြင်းဖြစ်မိ ကြပေမည်။

ထိုအချိန်ထိုအခါက တော့တိုး-ချန်သည် ကျောင်းမှ နုတ်ပယ်ခြင်းခံရသည် ကို လုံးဝမသိရှိ၊ နားမလည်ချေ။ မိမိသည် အခြားကလေးများ နှင့် မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားသော အခြေအနေတွင် ရှိသည် ဆိုသော အချက်ကိုမူ သူမရင်ထဲ၌ သိရှိခံစားနေရသည် ကတော့ အမှန်ပင်။ ကျောင်းအုပ်

ဆရာကြီးသည် အခြားလူကြီးများ နှင့် မတူဘဲ သူမကို စိတ်ချမ်းသာမှု ပေး၏။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ပေး၏။ သူမသည် သူနှင့် အတူတူ အမြဲ ထာဝစဉ်နေချင်၏။

ဤသည် မှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဆိုဆာကူး ကိုဘာယာရှိနှင့် စတင်တွေ့သည့် ပထမနေ့တွင် ခံစား လိုက်ရသော တော့တိုး-ချန်၏ ခံစားချက်ဖြစ်သည် ။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သူမအပေါ် ထားရှိသည့် သဘောထားမှာ လည်း သူမအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

နေ့လယ်စာ စားချိန်

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် တော့တိုး-ချန်ကို ကျောင်းသားများ နေ့လယ်စာစားသည့် နေရာကိုပြရန် ခေါ်သွားသည် ။

"မီးရထားတွဲထဲမှာ ငါတို့ နေ့လယ်စာ မစားကြဘူး၊ စုဝေးခန်းမကြီးထဲမှာ ပဲ စားကြတယ်" ဟု ဆရာကြီးက ရှင်းပြလိုက်၏။

စုဝေးခန်းမကြီးသည် ခပ်စောစောက တော့တိုး-ချန်တို့ တက်လာသော ကျောက်လှေကားထစ် များ ၏ ထိပ်တွင် တည်ရှိသည် ။ ၎င်းနေရာသို့ သူတို့ ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းသားများ သည် စာရေးစားပွဲများ နှင့် ကုလားထိုင်များကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်အောင် ဆူညံစွာ ရွှေ့နေကြသည် ကို မြင်တွေ့ကြရသည် ။ သူတို့ သည် စုဝေးခန်းမကြီး၏ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာ၌ ရပ်ပြီး ကျောင်းသားများ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့်နေခိုက် တော့တိုး-ချန် သည် ဆရာကြီး၏ အပေါ်အင်္ကျီကို ဆွဲ၍ "တခြား

ကျောင်းသားတွေရော" ဟု မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒါကျောင်းသား အားလုံးပဲ" ဟု ဆရာကြီးက ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ဒါအကုန်လုံးပဲ" တော့တိုး-ချန်သည် မယုံကြည်နိုင်အောင်ပဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဤကျောင်းမှ ကျောင်းသားအားလုံးသည် အခြားကျောင်းမှ အတန်းတစ်တန်းစာမျှသော အရေအတွက်သာရှိသည်။ ။

"တစ်ကျောင်းလုံးမှ ကျောင်းသားငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါအားလုံးပဲ" ဟု ဆရာကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ။

ဤကျောင်းသည် သူမအရင်က နေခဲ့သောကျောင်းနှင့် မတူဘဲ အစစအရာရာ ကွဲပြားခြားနားကြောင်းကို တော့တိုး-ချန် စဉ်းစားမိသည်။ ။

ကျောင်းသားအားလုံး သူတို့ ၏ နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်မိကြသော အခါ ဆရာကြီးသည် သူ၏ တပည့်များအား "မင်းတို့ အားလုံး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲက တစ်မျိုးမျိုး၊ တောင်ကုန်းတွေပေါ်က တစ်မျိုးမျိုးယူခဲ့ကြသလား" ဟု မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု သူ၏ တပည့်များအားလုံး သံပြိုင်ပြောလိုက်ကြပြီး သူတို့ ၏ နေ့လယ်စာ အစားအသောက်ဘူးများကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ။

"မင်းတို့ ဘာတွေယူလာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်"

ဆရာကြီးသည် ထိုသို့ပြောရင်း တပည့်တိုင်း၏ ဘူးများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလေရာ သူ၏ တပည့်များ ထံမှ ဝမ်းမြောက်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ။

"သိပ်ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲက တစ်မျိုးမျိုး၊ တောင်ကုန်းပေါ်က တစ်မျိုးမျိုးဆို တာ ဘာကို ဆိုလိုပါလိမ့်၊ အံ့ဩစရာ

ပါပဲ" ဟု တော့တိုး-ချန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

ဤကျောင်းသည် တစ်မျိုးထူးခြား၏။ ရယ်ဖို့ ကောင်း၏။ အခြားကျောင်းများ ၌ နေ့လယ်စာ စားသောက်ပုံမျိုးသည် ဤကျောင်းက နေ့လယ်စာ စားသောက်ပုံမျိုးလောက် ပျော်စရာကောင်းလိမ့် မည်ဟု သူမ မထင်မိ။

မနက်ဖြန်ကျရင် သူမသည် လည်း ဤထိုင်ခုံများ ရှိ ထိုင်ခုံတစ်လုံးလုံးတွင် ထိုင်ရင်း ဆရာကြီးအား သူမ ၏ နေ့လယ်စာ အစားအသောက် ဘူးများကို ဖွင့်၍ "ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲက တစ်မျိုးမျိုး၊ တောင်ကုန်းတွေပေါ် က တစ်မျိုးမျိုး" ကို ဖွင့်ပြရတော့မှာ ပါလားဟု စဉ်းစားမိသော အခါ တော့တိုး-ချန်သည် ထချန်လိုက်မိမတတ် ပျော်ရွှင်မိလေသည်။ ။

နေ့လယ်စာ အစားအသောက်ဘူးများကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေသော ဆရာကြီး၏ ပခုံးများ သည် မွန်းတည့်နေရောင်ခြည်၏ အနွေးဓာတ်ကို တွေ့ထိခံစားနေရလေသည်။ ။
